

ten sonra Adalet Partisi'ni destekleyen bir tutum takındı. 12 Eylül 1980 sonrası askerî yönetimi ve 1982 anayasasını savunan Bayar 103 yaşında İstanbul'da öldü (22 Ağustos 1986). Devlet töreni yapılmak üzere Ankara'ya götürülen naaşı, yine devlet töreniyle doğduğu köy olan Umurbey'de toprağa verildi.

Atatürk konusunda son derece hassas olan Bayar, düşünce ve inanç hürriyetine büyük sınırlamalar getiren Türk ceza kanununun 163. maddesine 1949'da bazı ilâvelerin yapılması sırasında zamanın Cumhuriyet Halk Partisi'li başbakanı Şemsettin Günaltay'la iş birliği yapmış, ülkede irtica tehlikesi olduğu konusunda onu ikna etmiştir. "Atatürk'ü sevmenin millî bir ibadet olduğunu" daha 1930'larda söylemiş ve bunu zaman zaman tekrarlamıştır. Nitekim İstiklâl mahkemelerinin kapatılması gerekçe gösterilerek onun gayretleriyle 1951 yılında Atatürk'ü koruma kanunu çıkarılmıştır. Bayar'ın Cumhuriyet Halk Partisi'nin jandarma ve bürokrat baskısına dayanan tek parti yönetimine son verilmesi yönündeki gayretleri, hürriyet ve demokrasiye yönelmesi halk tarafından memnurlukla karşılanmış olmakla beraber din ve düşünce hürriyetleri konusunda izlediği politika tasvip edilmemiştir. Bayar esas itibarıyla demeçlerinde ve mitinglerde din konusuna pek değinmemiştir. Demokrat Parti genel başkanı sıfatıyla 15 Nisan 1946'da müteşebbis heyeti başkanlığına gönderdiği bir yazıda laiklik meselesinden asla söz edilmemesini istemiş, 1 Şubat 1948'deki Yozgat konuşmasında her ana babanın evlâtlarına din dersi vermekte serbest olduğunu belirtmiştir. Nisan 1949'da partinin Bursa il kongresinde yaptığı konuşmada din ve laiklikle ilgili görüşlerini ise şöyle açıklamıştır. "...Evet, biz müslümanız ve müslüman olarak kalacağız. Şunu ehemmiyetle ve ısrarla tekrarlamak isterim ki laiklik prensibi buna asla mâni değildir. Bugün bizi inandırdığımız gibi ibadet etmekten meneden hiçbir kimse yoktur. Ve hiçbir zaman da olmayacaktır". Bazı gazetelerin (meselâ *Hürriyet*, 4 Nisan 1949) Bayar'ın Bursa'daki bu konuşmasını "Türkiye'de şeriat ve irticayı yaşatmayacağız" şeklinde yazmaları ve bizzat kongrede bulunanların da Bayar'ın bunu açıkça söylediğini belirtmeleri (bk. *Sebilürreşad*, II, 217-222, 265-269, 341-349) büyük tartışmalara sebep olmuş, ancak Bayar bu sözleri söylemediğini ifade ederek tekipte bulunmuştur.

Cumhuriyet Halk Partisi yönetiminin ilkokullarda isteğe bağlı olarak din derslerinin okutulması ve bir ilâhiyat fakültesinin açılması çalışmaları karşısında Demokrat Parti'nin ses çıkarmaması üzerine gelen eleştirilere Bayar, dinî tedrisat için uzmanlar tarafından hazırlanacak bir programa göre yapılması gerektiği cevabını vermiştir. Ayrıca onun cumhurbaşkanlığı döneminde radyoda dinî program yayımlama serbestliğinin getirilmesi (5 Temmuz 1950) ve imam-hatip okullarıyla (1951) İstanbul'da Yüksek İslâm Enstitüsü'nün açılması (1959) müslüman halk arasında memnuniyet uyandırmıştır. Bunun yanında ezanın Arapça okunması yasağının kaldırılmasına karşı olan Bayar, Başbakan Adnan Menderes'in istifaya teşebbüs etmesine kadar varan kararlı tutumu ve kamuoyunun baskısı üzerine yasağın kalkmasını onaylamaya mecbur kalmıştır (16 Haziran 1950). Aynı dönemde 163. maddeye muhalefet ettikleri gerekçesiyle pek çok samimi müslümanın takibata uğraması, devamlı bir irtica tehlikesi üzerinde durulması da hoş karşılanmamıştır.

II. Dünya Savaşı sonrasındaki şartlarda oluşturulan dış politikayı daha da ileriye götürerek takip eden Bayar, Kore'ye asker gönderilmesi, NATO'ya girilmesi, Amerika Birleşik Devletleri'nin Sovyetler Birliği'ni güneyden kuşatmak amacıyla çıkan Bağdat Paketi'nin kurulmasında Türkiye'nin aktif rol oynaması; Türkiye, Yunanistan ve Yugoslavya arasında "üçlü pakt"ın imzalanması gibi konularda etkili olmuştur. Petrol kanunu, yabancı yatırımları teşvik kanunu gibi Türkiye'yi yabancı sermayesine açan kanunlar onun döneminin ürünüdür. Takip ettiği Batı yanlısı dış politika çerçevesinde Amerika Birleşik Devletleri, Libya, Batı Almanya, Afganistan, Ürdün, İtalya, Lübnan, İran, Pakistan, Yunanistan ve Yugoslavya'yı değişik tarihlerde resmen ziyaret eden Bayar'a Amerika Birleşik Devletleri, Yugoslavya ve Pakistan'da fahri doktora pâyeleri verilmiştir. Türkiye'nin Amerika Birleşik Devletleri'yle imzaladığı askerî, ekonomik, siyasi ve kültürel konulardaki çok sayıda ikili antlaşmanın ekseriyeti Bayar döneminde imzalanmış olup çoğu meclisin onayından geçmemiştir. Türkiye'yi küçük bir Amerika haline getirmek onun en büyük idealiydi.

Celâl Bayar'ın Millî Mücadele yıllarındaki hâtralarını anlatan sekiz ciltlik *Ben*

de Yazdım (İstanbul 1965-1972) adlı eserinden başka *Atatürkten Hatıralar* (İstanbul 1955), *Atatürk Metodolojisi ve Günümüz* (İstanbul 1969) ve *Başvekilim Adnan Menderes* (der. İsmet Bozdağ, İstanbul 1986) adlı kitapları vardır. Ayrıca siyasi demeç ve nutukları Özel Şahingiray tarafından toplanarak yayımlanmıştır (*Celâl Bayar'ın Söylev ve Demeçleri 1920-1953* [Ankara 1954]; *Celâl Bayar'ın 1946, 1950 ve 1954 Yılları Seçim Kampanyasındaki Söylev ve Demeçleri* [Ankara 1955]; *Celâl Bayar'ın Söylev ve Demeçleri, 1946-1950 Demokrat Partisinin Kuruluşundan İktidara Kadar Politik Konuşmalar* [Ankara 1956]; *Celâl Bayar'ın Söylev ve Demeçleri 1933-1955 Dış Politika* [Ankara 1956]).

BİBLİYOGRAFYA :

Demokrat Parti'nin 7 Ocak 1947 Tarihinde Ankara'da Yeni Sinema'da Açılan Büyük Kongresinde Celâl Bayar'ın Söylediği Nutuk, Ankara 1947; Ziya Şakir, *Celâl Bayar: Hayatı ve Eserleri*, İstanbul 1952; *Bayar'ın Amerika Seyahati*, Ankara 1954; Mustafa Atalay, *Celâl Bayar ve Hayatı*, Ankara 1958; *Reisicumhur Celâl Bayar'ın Türkiye Büyük Millet Meclisinin Onbirinci Döneminin İkinci Toplantı Yılı Açış Nutukları*, Ankara 1958; Kemal Karpat, *Türk Demokrasi Tarihi*, İstanbul 1967; Cem Eroğul, *Demokrat Parti (Tarihi ve İdeolojisi)*, Ankara 1970; G. Jäschke, *Yeni Türkiye'de İslâmlık* (trc. Hayrullah Örs), Ankara 1972, s. 98; Feroz-Bedia Turgay Ahmad, *Türkiye'de Çok Partili Politikanın Açıklamalı Kronolojisi 1945-1971*, Ankara 1976, tür.yer.; 100. Yaşında Celâl Bayar'a Armağan, İstanbul 1982; Baha Akşit, *Kısaca Celâl Bayar*, İstanbul 1987; M. Raif Ogan, "Şeriatı Yaşatmamak Celâl Bayar'ın ne Haddine?", *SR*, II/39 (1949), s. 217-220; a.m.f., "Bayar'ın Bursa Nutkunda Karanlık Bırakılan Lâiklik Mevzuu", a.e., II/47 (1949), s. 341-349; Esref Edib, "Celâl Bayar Gladiston'dan mı İlham Aldı?", a.e., II/39 (1949) s. 220-222; "Mâhut Hâdiseyi Çıkaran Kimlerdir?", a.e., II/42 (1949), s. 265-296; Tefvîk Çavdar, "Demokrat Parti", *CTDA*, VIII, 2060-2070; *TA*, V, 428-438.

DAVUT DÜRSÜN

BAYAT

Oğuz boylarından biri.

Kâşgarlı Mahmud *Dîvânü Lügâti't-Türk*'te Oğuz boyları listesinde Bayatlar'a dokuzuncu sırada yer vermiş ve damgasının şeklini de göstermiştir. Fahreddin Mübârekşah'ın Türk ve Oğuz boyları listesinde de Bayatlar zikredilmiştir. Reşidüddin ise listesinde Bayat'ı Bozok boyları arasında saymış ve boyun adına "devletli ve nimeti bol" şeklinde mâna vermiştir. Yine aynı müellif Ba-

yatlar'ın damgasını göstermiş, diğer üç boyla ortak olan ongununun (totem kuşu) şahin, şölenlerdeki et paylarının "sağkarı yağın" (sağ kürek kemiği) kısmı olduğunu bildirmiştir.

Oğuzlar'ın İslâmiyet'ten önceki tarihlerinde Bayatlar Korkut Ata (Dede Korkut) ile temsil edilmiştir. XIV. yüzyılın başlarında tesbit edilmiş hâtıralara göre, Bayat boyundan Kara Hoca'nın oğlu olan Korkut Ata akıllı, bilgili ve keramet sahibi bir insandı. "Ala atlı kiş tonlu" Kayı İnal Yavku ile ondan sonra gelen hükümdarlar devrinde çıkan birçok güç siyasî meseleler Korkut Ata'nın dirayeti sayesinde halledilmiştir.

Selçuklular devrinde ise pek az Oğuz boyunun adı geçmektedir. Bu arada 513'te (1119) Basra şehrini Sungur el-Bayâtî'nin idare ettiği görülmektedir. Ancak bu isimde "et-Türkmâni" nisbesinin bulunmaması, onun Bayat boyundan gelmiş olabileceğinde biraz tereddüde yol açıyor. Fakat aynı yüzyılda İran'ın Lûristan eyaletindeki Bayat Kalesi'nin adını bu boydan aldığında şüphe yoktur. Öte yandan Bayatlar'ın Anadolu'nun bir Türk yurdu haline getirilmesine de kalabalık bir halde katıldıkları anlaşılmaktadır. XV ve XVI. yüzyıllarda görülen kırk iki yer adı tamamen Anadolu'nun fethi ve iskânında rol oynayan Bayatlar'ın hâtıralarıdır. Bu yer adları Anadolu'nun Fırat ırmağından Adalar denizine kadar olan bölgesinde bulunmaktadır.

Bayatlar'ın kalabalık bir kısmı Selçuklular devrindeki fetih ve göç hareketlerine katılmayarak Seyhun boylarında kalmışlardır. Fakat bunlar Moğol istilâsı üzerine diğer oymaklarla birlikte Anadolu'ya göç ettiler. Ancak istilânın Anadolu'ya da yayılması üzerine Memlûk Devleti'nin idaresindeki Kuzey Suriye'ye geçtiler. Bayatlar burada, bilhassa Avşar ve Beğdili boylarıyla birlikte 40.000 çadırdan fazla olduğu söylenen Türkmenler'in Bozok kolunu meydana getir-

diler. Buradaki Bayatlar'ın oynadıkları başlıca roller şunlardır:

1. Büyük bir ihtimalle Dulkadirli Beyliği'ni kurmuşlar (1337), bununla ilgili olarak geniş ölçüde Maraş ve Elbistan bölgesinin yeniden iskânına katılmışlardır.

2. XV. yüzyılın başlarında Kara Tatarlar'dan boşalan Yozgat ve komşu yörelerde Bozok oymakları yurt tutmuştu. Bunlar arasında kalabalık sayıda Bayatlar da vardı. Bu Bayatlar kışın Kuzey Suriye'ye gittiklerinden Şam Bayatı adını taşıyorlardı. Bu Şam Bayatı'nın bir bölüğü Akçalı (>Ağçalı) ve Akça Koyunlu (>Ağça Koyunlu) boylarının kolları ile birlikte Kaçar boyunu teşkil ettiler ve XV. yüzyılın sonlarına doğru Kuzey Azerbaycan'daki Gence yöresine gittiler. Bu Kaçarlar'ın da bir kolu XVII. yüzyılın başlarında İran'daki Esterâbâd yöresine göç ettirildi. XVIII. yüzyılın son çeyreğinden başlayarak 1925 yılına kadar İran'ı idare eden Kaçar hânedanı bu Kaçar koluna mensup olup Şam Bayatı'ndan çıkmış olması mümkündür. Bozok'ta kalan Şam Bayatı kolu ise çiftçilik yaptığı ekinliklerde bir müddet sonra köyler kurarak tamamıyla yerleşik hayata geçmiştir.

3. İnalı, Akçalı ve Akça Koyunlu gibi büyük oymakların da yine bu Bayatlar'dan çıkmış olması muhtemeldir.

4. Bayatlar'dan önemli bir kol, XV. yüzyılın son çeyreğinde Akkoyunlu fethi üzerine İran'a göç etti. Bunların bir kısmı Azerbaycan'da, önemli bir kısmı da Hemedan'ın güneydoğusundaki Kezzâz ve Girihrûd yöresinde yurt tuttu. Bu sonuncu Bayat kolu XVI. yüzyılın son çeyreğinde 10.000 çadır olup her yerde aranan cins atlar yetiştiriyorlardı. Şah Abbas Bayatlar'ın toplu halde yaşamalarını mahzurulu gördüğü için beylerinden bazılarını Azerbaycan'daki sancaklara tayin ederek onları dağıttı.

Aynı yüzyılda Horasan'da Nişâbur bölgesinde de Bayatlar yaşıyordu. Ancak bu Bayatlar'ın Moğol asıllı Bayaut oldukları anlaşılmıştır. Onlara Kara Bayat denilmesi de buradan gelmiş olabilir. Asıl Bayatlar'ı bunlardan ayırt etmek için Ak Bayat yahut Öz Bayat (Bayât-ı mutlak) deniliyordu. XIX. yüzyılın başlarında Ak Bayatlar Azerbaycan'da (5000 kişi), Tahran çevresinde (3000 kişi), Fars'ta Şiraz taraflarında (3000 kişi) olmak üzere üç kol halinde yaşıyorlardı. Kara Bayatlar ise eskisi gibi Nişâbur dolaylarında (8000 kişi) oturuyorlardı.

5. Kanûnî devrinde Kuzey Suriye'deki ana Bayat kolu yirmi obadan meydana

gelmişti. Fakat bu obaların nüfusları fazla değildi. XVI. yüzyılın ikinci yarısında boyun başında bulunan Bozca adlı boy beyi ailesi, boy halkından birçok kimseyi de yanına alarak İran'a gitti. Bunlar orada Bozcalı adıyla anıldılar ve varlıklarını geçen yüzyılın sonlarına kadar korudular.

6. Anadolu'daki Bayatlar başsız kalmış olmakla beraber Pehlivanlı ve Reyhanlı gibi güçlü obaları da vardı. XVII. yüzyılda Bayat'ın obalarından çoğu kardeşleri Pehlivanlılar'ın, geri kalanları da öbür kardeşleri Reyhanlılar'ın etrafında toplandılar. Böylece XVIII. yüzyılda Pehlivanlılar 15.000 çadıra sahip güçlü bir oymak halinde Bozok'ta (Yozgat ve bazı komşu yöreler) oturuyor, Reyhanlılar da 3000 çadıra yükselerek yazı Sivas'ın güneyindeki Yeni İl'de, kışı da Amik ovasında geçiriyordu. XIX. yüzyılda Pehlivanlılar'ın çoğu Yozgat-Ankara arasındaki yörede yerleştiler. Reyhanlılar da 1865'te Amik ovasındaki kışlağında yerleştirildi ve böylece Reyhanlı kasabası meydana geldi. Bayat'ın Kuzu Güdenli oymağı da Kayseri'nin Bucak Kışla yöresinde toprağa bağlandı.

Irak'ta Kerkük bölgesinde oturan Bayatlar hakkındaki bilgiler ise XIX. yüzyıldan geriye gitmiyor. Verilen bilgiye göre adı geçen yüzyılın başlarında Tâuk (>Dakûka) yöresinde 2000 çadır Bayat yaşıyordu. Bu Bayatlar'ın da İran Bayatları'ndan olmaları muhtemeldir.

Bayatlar büyük şahsiyetler çıkarmış boyların başında gelir. Oğuz elinin büyük mânevî şahsiyeti Dede Korkut (Korkut Ata) Bayat'tan olduğu gibi büyük şair Fuzûlî de bu boya mensuptur. Cem Sultan adına Osmanlı hânedanının eski atalarına dair *Câm-ı Cem-Âyin* adlı eseri yazan Mahmud Oğlu Hasan'ın da Bayat'tan olduğu bilinmektedir. İran Azerbaycanı'nda âşıklar tarafından saz eşliğinde söylenen Bayatı adlı türkülerin aslı da, ismin gösterdiği gibi, Bayat boyunun ezgilerinden gelmektedir. Bayatlar'ın yetiştirdikleri cins atlar ise sadece İran'da değil Irak'ta da en beğenilen atlardan sayılıyordu.

BİBLİYOGRAFYA :

Divânü lügâti't-Türk Tercümesi, I, 55-59; Fahreddin Mübârekşah, *Târîh* (nşr. E. Denisson Ross), London 1927, s. 47; Reşidüddin, *Câmi'u't-tevârîh* (nşr. Berezin), Petersburg 1861, s. 32-38; Faruk Sümer, *Oğuzlar: Türkmenler*, İstanbul 1980, s. 222-237, ayrıca bk. İndeks; a.m.f., "Bayatlar", *TDED*, IV/4 (1952), s. 373-417.

Bayat boyunun damgası a) Kâşgarlı'ya göre (XI. yüzyıl), b) Reşidüddin'e göre (XIV. yüzyıl), c) Yazıcıoğlu'na göre (XV. yüzyıl)

